

К О Н Я Р Ъ

Зелената и кичеста долина
Опасватъ тъмни чукари планински,
Надъ тѣхъ издига гордѣливо чело
Съсъ вѣченъ снѣгъ покритий Мусаллахъ;
А тамо долу въ цвѣтнитѣ му скути
Прикжтано е мѣничко селце.
Срѣдъ селото, въ полусрутена хижа
До късно прѣзнощъ се блѣщука огънь —
Двѣ сироти самотно гдѣ живѣять;
И двѣтѣ съ ежща жалба на душа,
И двѣтѣ съ ежщия на сърдцето блѣнъ:
За първо чедо — грижна стара майка,
За първо любе — угледна невѣста; —
За него майка потихомъ въздиша,
За него рони испотайно сълзи
Милена, първо любе, и притиска
Въ прѣгрждки рожба първинка момчана,
Милъ татко що не знае зарадъ нея,
Съ денъе далечъ заминалъ на чужбина.
Минаватъ дни. Ей втора пролѣтъ мина
И второ лѣто вече е къмъ край;
Отдавна редъ е да се върне Вълко —
Изъ день въ день тѣ го чакатъ; на сърдце имъ
Бѣ неговиятъ образъ оживѣлъ. . .